

*Sygn. akt II Ka 648/14*

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

**Dnia 22 stycznia 2015 r.**

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SSO Krystyna Świącicka SSO Teresa Zawislak (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Bożeny Grochowskiej-Małek

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2015 r.

sprawy **R. C. (1), K. M. i M. K.**

oskarżonych o przestępstwo z art. 159 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego R. C. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 24 września 2014 r. sygn. akt II K 2/14

I. wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że:

1. obniża orzeczone wobec oskarżonych K. M. i R. C. (1) okresy warunkowego zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności do 3 (trzech) lat, przy czym za podstawę tego orzeczenia wobec R. C. (1) przyjmuje art. 69§1 i 2 kk oraz art. 70 § 2 kk,

2. na podstawie art. 73 § 2 kk oddaje oskarżonego R. C. (1) w okresie próby pod dozór kuratora,

3. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza na poczet orzeczonych wobec oskarżonych kar grzywny okresy ich rzeczywistego pozbawienia wolności w tej sprawie, to jest:

- K. M. od dnia 23 marca 2009 r. do dnia 24 marca 2009 r. ,

- R. C. (1) od dnia 23 marca 2009 r. do 15 maja 2009 r.

- M. K. od dnia 4 stycznia 2013 r. do 28 lutego 2013 r., uznając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny,

II. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych za I instancję od oskarżonych:

- R. C. (1) 220 złotych tytułem opłaty oraz wydatki poniesione w sprawie w części go dotyczącej,
- K. M. 220 złotych tytułem opłaty oraz wydatki poniesione w postępowaniu przed Sądem I instancji w części go dotyczącej,
- M. K. 400 złotych tytułem opłaty oraz wydatki poniesione w postępowaniu przed Sądem I instancji w części go dotyczącej

III. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego R. C. (1) na rzecz Skarbu Państwa 226,60 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaś w pozostałej części stwierdza, że wydatki ponosi Skarb Państwa.

**Sygn. akt II Ka 648/14**

## UZASADNIENIE

1. **R. C. (1)** został oskarżony o to, że:

I. w dniu 31 grudnia 2008 r. w S., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami poprzez zadawanie uderzeń obutymi stopami w plecy i nogi oraz używając innego podobnie do noża lub broni palnej niebezpiecznego przedmiotu w postaci młotka wziął udział w pobiciu M. B. (1), przez co naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k., w wyniku czego M. B. (1) doznał obrażeń ciała w postaci otwartego złamania kości ciemieniowej prawej z wgłębieniem odłamów, rany tłuczonej okolicy ciemieniowej prawej, które należą do kategorii średnio- ciężkich i powodują naruszenie czynności narządów ciała na okres przekraczający siedem dni, a okres leczenia i rehabilitacji nie przekroczy sześciu miesięcy,

**- to jest o czyn z art. 159 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.**

2. **K. M.** został oskarżony o to, że:

II. w dniu 31 grudnia 2008 r. w S., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami poprzez zadawanie uderzeń obutymi stopami w plecy i nogi a także udaremniając udzielenia pomocy pokrzywdzonemu przez inną osobę wziął udział w pobiciu M. B. (1), przez co naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k., w wyniku czego M. B. (1) doznał obrażeń ciała w postaci otwartego złamania kości ciemieniowej prawej z wgłębieniem odłamów, rany tłuczonej okolicy ciemieniowej prawej, które należą do kategorii średnio- ciężkich i powodują naruszenie czynności narządów ciała na okres przekraczający siedem dni, a okres leczenia i rehabilitacji nie przekroczy sześciu miesięcy

**- to jest o czyn z art. 158 § 1 k.k.**

3. **M. K.** został oskarżony o to, że:

III. w dniu 31 grudnia 2008 r. w S., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami poprzez zadawanie uderzeń obutymi stopami w plecy i nogi oraz używając podobnie do noża lub broni palnej niebezpiecznego przedmiotu w postaci młotka wziął udział w pobiciu M. B. (1), przez co naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k., w wyniku czego M. B. (1) doznał obrażeń ciała w postaci otwartego złamania kości ciemieniowej prawej, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres przekraczający siedem dni,

**- to jest o czyn z art. 159 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.**

Wyrokiem z dnia 25 września 2014 r., sygn. akt II K 2/14, Sąd Rejonowy w Siedlcach:

I. oskarżonego **M. K.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, przy czym z opisu czynu wyeliminował słowa „podobnie do noża lub broni palnej”, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 159 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5 lat; na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 10,00 złotych każda z nich, na podstawie art. 46 § 2 k.k. zasądził od oskarżonego M. K. na rzecz pokrzywdzonego M. B. (1) nawiązkę w kwocie 10.000,00 złotych;

II. oskarżonego **K. M.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 158 § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 158 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5 lat; na podstawie art. 71 § 1 k.k., wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 10,00 złotych każda z nich;

III. oskarżonego **R. C. (1)** uznał za winnego tego, że w dniu 31 grudnia 2008 r. w S., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami poprzez zadawanie uderzeń obutymi stopami w plecy i nogi a także udaremnienie udzielenia pomocy pokrzywdzonemu przez inną osobę wziął udział w pobiciu M. B. (1), przez co naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k., w wyniku czego M. B. (1) doznał obrażeń ciała w postaci otwartego złamania kości ciemieniowej prawej z wgłębieniem odłamów, rany tłuczonej okolicy ciemieniowej prawej, które należą do kategorii średnio- ciężkich i powodują naruszenie czynności narządów ciała na okres przekraczający siedem dni, a okres leczenia i rehabilitacji nie przekroczy sześciu miesięcy, to jest popełnienia czynu z art. 158 § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 158 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5 lat; na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 10,00 złotych każda z nich;

IV. zwolnił oskarżonych od obowiązku uiszczenia opłaty oraz pozostałych kosztów sądowych, przejmując te ostatnie na rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od przedstawionego wyżej wyroku wywiedli Prokurator Rejonowy w Siedlcach i obrońca oskarżonego R. C. (1).

Oskarżyciel publiczny zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w całości na niekorzyść M. K., R. C. (1) i K. M., zarzucając mu:

I. obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 159 k.k., poprzez przypisanie oskarżonemu M. K. znamion tego występku przy jednoczesnym wyeliminowaniu zwrotu z zarzucanego temu oskarżonemu czynu w postaci słów „podobnie do noża lub broni palnej”;

II. obrazę przepisów prawa materialnego przez wyznaczenie okresu próby wobec oskarżonego R. C. (1) na podstawie art. 70 § 1 pkt 1 k.k., a nie prawidłowo na podstawie art. 70 § 2 k.k. oraz nie orzeczenie wobec tego oskarżonego

obligatoryjnego dozoru kuratora lub osoby godnej zaufania, stowarzyszenia, instytucji albo organizacji społecznej, do której działalności należy troska o wychowanie, zapobieganie demoralizacji lub pomoc skazanym na podstawie art. 73 § 2 k.k., w sytuacji, gdy R. C. (1) zachował status młodocianego w rozumieniu art. 115 § 10 k.k. i przypisano mu występki umyślne, za który orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania;

III. obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 63 § 1 k.k., poprzez niezaliczenie oskarżonym M. K., R. C. (1) i K. M. okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie na poczet kar rzeczywiście wykonywanych;

IV. rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności wymierzonej M. K. poprzez warunkowe zawieszenie jej wykonania w sytuacji, gdy stopień winy i społecznej szkodliwości przestępstwa M. K., motywacja sprawcy przy popełnieniu przestępstwa, postawa pokrzywdzonego, potrzeba prewencji indywidualnej i generalnej wymagają, aby M. K. wymierzyć karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania;

V. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku wyrażający się wadliwym ustaleniem, że pokrycie przez oskarżonych M. K., K. M. i R. C. (1) kosztów procesu byłoby dla nich zbyt uciążliwe, co miało wpływ na treść orzeczenia i spowodowało nieprawidłowe całkowite zwolnienie ich z opłat i kosztów sądowych.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości w stosunku do M. K. i przekazanie sprawy M. K. do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach oraz zmianę wyroku poprzez wyznaczenie okresu próby oskarżonemu R. C. (1) na podstawie art. 70 § 2 k.k. oraz oddanie tego oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, nadto zaliczenie okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonym K. M. i R. C. (1) na poczet kar grzywnien oraz obciążenie tych oskarżonych opłatą i pozostałymi kosztami procesu w całości.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok Sądu I instancji w całości, zarzucając mu:

1/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał zasadniczy wpływ na treść tego orzeczenia przez przyjęcie w sentencji wyroku, że oskarżony R. C. brał udział w pobiciu M. B. „poprzez zadawanie uderzeń obutymi stopami w plecy i nogi, a także udaremniając udzielenia pomocy pokrzywdzonemu przez inne osoby” a w uzasadnieniu wyroku /str. 1/ gdzie Sąd podaje, że „ustalił następujący stan faktyczny sprawy” tenże Sąd ustala zupełnie coś innego, bo „Obecny oskarżony R. C. (1) nie uderzał pokrzywdzonego, tylko stał i się patrzył, nie próbował w żaden sposób odciągnąć M. K., bądź go w jakikolwiek sposób powstrzymać”. Takie ustalenie winno Sąd prowadzić do uniewinnienia osk. C.

2/ obrazę przepisów postępowania, a w szczególności art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. gdyż uzasadnienie wyroku nie zawiera żadnej analizy zebranego materiału dowodowego, a jedynie ogranicza się do wymienienia dowodów mimo, że te dowody są ze sobą sprzeczne.

Wobec podniesionych zarzutów obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie R. C. (1) od dokonania zarzucanego mu czynu.

W toku rozprawy odwoławczej prokurator poparł apelację Prokuratora Rejonowego i wnioski w niej zawarte; wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego R. C. (1). Obrońca oskarżonego M. K. wniósł o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Obrońca oskarżonego R. C. (1) poparł apelację pisemną i wniosek w niej zawarty. Oskarżony R. C. (1) wniósł o uniewinnienie.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego R. C. (1) nie są trafne,

a tym samym jej wnioski nie mogą być uwzględnione. Apelacja prokuratora okazała się natomiast zasadną o tyle, o ile doprowadziła do zmiany zaskarżonego orzeczenia w zakresie wskazanym w wyroku Sądu Okręgowego.

Wobec okoliczności, iż apelujący obrońca neguje słusność przypisania R. C. (1) przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. Sąd Odwoławczy, celem zapewnienia logicznego ciągu wywodów, rozpoczął swe rozważania od przeanalizowania argumentacji podniesionej przez wymienionego. Nie sposób bowiem racjonalnie wartościować zarzutów wysuwanych przez prokuratora również w odniesieniu do kształtu reakcji prawnokarnej podjętej względem wskazanego oskarżonego, skoro obrońca podnosi konieczność jego uniewinnienia. W wyprzedzeniu rozważań poświęconych apelacji obrońcy zważyć nadto trzeba, że jednoczesne wysunięcie przezeń zarzutu obrazy art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz wskazanie na niedopuszczalność przypisania R. C. (1) udziału w pobiciu M. B. (1) i wiążącą się z tym konieczność uniewinnienia go, wykazuje pewną sprzeczność natury logicznej. Mimo tego Sąd Okręgowy, kierując się treścią art. 433 § 2 k.p.k., odniósł się do każdego ze wskazanych zarzutów. Charakteru zarzutów stawianych rozstrzygnięciu (art. 427 § 2 k.p.k.) nie miała natomiast argumentacja zmierzająca do wartościowania działań oskarżyciela publicznego.

W pierwszym rzędzie wskazać trzeba, że Sąd Odwoławczy nie podziela poglądu afirmowanego przez obrońcę, który przez wskazanie na mankamenty pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego w zakresie oceny materiału dowodowego, akcentuje niemożność przeprowadzenia kontroli odwoławczej. Lektura pisemnego uzasadnienia zanegowanego orzeczenia dowodzi, iż proces myślowy Sądu I instancji objął nie tylko analizę treści płynących z konkretnych środków dowodowych, jak przekonuje obrońca, lecz również dostrzeżenie przyczyn nakazujących odmówienie wiary części z nich. Faktem jest, że ta część pisemnych motywów, w której Sąd Rejonowy wyraził swe stanowisko w przedmiocie wartościowania konkretnych środków dowodowych ma charakter lakoniczny, jednakże okoliczność ta nie stanowi sama w sobie o uchybieniu przepisom postępowania w stopniu, który wywarłby wpływ na treść orzeczenia. Zaakcentować

w tym miejscu należy, że Sąd Rejonowy nie operował we wskazanym zakresie kategoriami o charakterze ogólnym, lecz odwoływał się do właściwych kryteriów.

W przedmiotowym zakresie wskazać można m.in. na podkreślaną przez Sąd I instancji rolę zaszłości płynących z czasowej chronologii treści wyjaśnień oskarżonych R. C. (1) i K. M. (k. 850v), zgodności zeznań M. B. (1) z obiektywnym materiałem dowodowym oraz z informacjami przekazanymi przez P. M. i K. M. (k. 851v), częściowej zgodności zeznań P. M. z zeznaniami K. M. (k. 852v), czy też, w odniesieniu do relacji M. S. (k. 853), trafności spostrzeżeń bezstronnego obserwatora.

Dostrzegając nietrafność zarzutu podniesionego przez obrońcę w zakresie dopuszczalności przypisania R. C. (1) przestępstwa udziału

w pobiciu M. B. (1) zaakcentować trzeba, że w istocie rzeczy nie stanowi

on zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, lecz zarzut obrazy prawa materialnego,

a mianowicie art. 158 § 1 k.k. przez błędną wykładnię znamienia „brania udziału” sprowadzającą się do przyjęcia, iż może ono być uznane za zrealizowane mimo niezadawania przez oskarżonego ciosów pokrzywdzonemu. W tym stanie rzeczy zaznaczyć trzeba, że udziałem w pobiciu jest nie tylko zadawanie razów innej osobie, lecz również każda forma kierowanego wolą udziału w grupie napastniczej, bowiem obecność każdego jej uczestnika zwiększa przewagę napastników i przez to ułatwia

im dokonanie pobicia, a wzmaga niebezpieczeństwo nastąpienia skutków w zdrowiu ofiar (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 1 marca 2001 r., II AKa 227/00, LEX nr 48389). W związku z powyższym przyjąć trzeba, że odpowiedzialność

za udział w pobiciu ma charakter wspólnej odpowiedzialności osób uczestniczących

w takim zdarzeniu, zaś dla przypisania sprawstwa konkretnej osobie wystarczającym jest ustalenie, iż uważała się ona za członka grupy napastniczej, identyfikując się tym samym z jej poczynaniami. Treść pisemnego uzasadnienia zanegowanego wyroku dowodzi, że zaprezentowane wyżej stanowisko przyjął także Sąd Rejonowy, z jednej strony wskazując, że R. C. (1) „nie uderzał pokrzywdzonego, tylko stał i się patrzył, nie próbował w żaden sposób odciągnąć M. K.” (k. 848v), z drugiej zaś strony zaznaczając, iż daje wiarę wyjaśnieniom K. M., który podał, że razem z R. C. (1)

powiedział próbującemu interweniować P. M. „żeby nie ruszał”, tj. żeby nie bronił M. B. (1) przed M. K. (k. 191v, 850v). Przytoczony fragment wyjaśnień K. M. dowodzi, iż R. C. (1) akceptował fakt udziału w grupie bijącej pokrzywdzonego, zaś obserwując z bliska zajście i nie reagując na ciosy zadawane ofierze przez pozostałych oskarżonych w pełni akceptował ich działania. Podnieść przy tym trzeba, że sam tylko fakt, iż Sąd I instancji nie wskazał w faktograficznej części swego uzasadnienia

na przedstawiony aspekt zachowania R. C. (1), poprzestając

na pośrednim odniesieniu się do tego zagadnienia w wywodach poświęconych wartościowaniu materiału dowodowego, może świadczyć tylko o uchybieniu treści

art. 424 § 1 k.p.k., nie podważa jednak trafności prawnokarnego wartościowania poczynań R. C. (1). O słuszności rozstrzygnięcia nie decyduje wszak jego uzasadnienie, lecz materiał stanowiący podstawę orzeczenia (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 4 października 2012 r., II AKa 64/12, LEX nr 1237950).

Z tych wszystkich względów Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania

o zasadności uznania R. C. (1) za winnego wzięcia udziału w pobiciu M. B. (1). Przyjęte zapatrywanie umożliwiło pełne odniesienie się do zarzutów podniesionych przez oskarżyciela publicznego.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, że lektura pisemnego uzasadnienia środka odwoławczego wniesionego przez prokuratora prowadzi do wniosku,

iż wysunięty przezeń w punkcie I. petitum apelacji zarzut obrazy prawa materialnego, a mianowicie art. 159 k.k. poprzez przypisanie oskarżonemu M. K. znamion tego występku przy jednoczesnym wyeliminowaniu z opisu zarzucanego temu oskarżonemu czynu zwrotu w postaci słów „podobnie do noża lub broni palnej” w istocie rzeczy stanowi zarzut mającego wpływ na treść orzeczenia naruszenia przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., przez niedokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu. W ocenie Sądu Okręgowego nie sposób zaaprobować tezy o występowaniu wskazanego wyżej uchybienia. Opis zachowania sprawcy czynu zabronionego zamieszczony w wyroku musi wprawdzie odpowiadać pełnemu zespołowi znamion określonych w ustawie karnej, jednakże nie oznacza to, że jedyną formą realizacji tego wymagania jest wierne przytoczenie słów ustawodawcy. Dopuszczalne jest zarówno posłużenie się sformułowaniami równoważnymi językowo, jak i takie zwerbalizowane przedstawienie działania oskarżonego, które w sposób niepozostawiający wątpliwości odpowiada treści poszczególnych znamion przypisanego mu przestępstwa albo w drodze nieodpartego logicznego wnioskowania świadczy o wyczerpaniu konkretnego elementu składającego się na ustawowy obraz określonego czynu zabronionego (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 16 stycznia 2014 r., II AKa 397/13, LEX

nr 1428051). Wobec okoliczności, iż młotek, którym posłużył się M. K., niewątpliwie stanowi przedmiot podobnie niebezpieczny jak broń palna lub nóż, przyjąć trzeba, że Sąd Rejonowy, posługując się wspomnianą wyżej techniką podstawienia i poprzestając na stwierdzeniu użycia „innego niebezpiecznego przedmiotu w postaci młotka”, nie uchybił treści art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.

Rację ma natomiast apelujący prokurator, o ile podnosi, że w postępowaniu pierwszoinstancyjnym R. C. (1) przysługiwał status młodocianego. Sąd Okręgowy w pełni podziela w tym zakresie treść zapatrywania wyrażonego uchwałą składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2012 r., I KZP 5/12, LEX nr 1165310, w myśl której immanentną właściwością statusu sprawcy młodocianego w rozumieniu art. 115 § 10 k.k., aktualnego w czasie pierwszego orzekania w pierwszej instancji, jest jego trwanie w toku dalszego postępowania, aż do wydania prawomocnego orzeczenia. Wobec powyższego i okoliczności, że R. C. (1) urodził się w dniu (...) (k. 833), przypisany mu czyn został popełniony w dniu 31 grudnia 2008 r., zaś pierwsze postępowanie pierwszoinstancyjne zostało zakończone wyrokiem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 19 maja 2010 r., sygn. akt II K 147/09 (k. 320), Sąd Odwoławczy zgodził się w niniejszej materii

z oskarżycielem publicznym. Następstwem uznania zasadności przedmiotowego zarzutu była zmiana wyroku Sądu Rejonowego przez przyjęcie art. 69 § 1 i 2 k.k.

oraz art. 70 § 2 k.k. za podstawę zastosowania względem R. C. (1) środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary. Wskazana zmiana była podyktowana treścią ostatniego z wymienionych przepisów,

w myśl którego w wypadku zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec sprawcy młodocianego lub określonego w art. 64 § 2 k.k., okres próby wynosi od 3 do 5 lat. Kontrola trafności całokształtu rozstrzygnięcia w przedmiocie warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej R. C. (1) doprowadziła nadto do obniżenia orzeczonego wobec oskarżonego okresu próby do lat 3. Zdaniem Sądu Okręgowego w stosunku do R. C. (1) nie zachodzą okoliczności nakazujące powątpiewać w rezultaty 3- letniej weryfikacji trafności pozytywnej prognozy kryminologicznej sformułowanej względem wymienionego. Wobec braku takich okoliczności również w odniesieniu do K. M. Sąd Odwoławczy, na zasadzie art. 435 k.p.k., obniżył jednocześnie okres próby znajdujący zastosowanie względem jego osoby.

Zważywszy, że w myśl art. 73 § 2 k.k. dozór jest obowiązkowy m.in. wobec młodocianego sprawcy przestępstwa umyślnego, zaś przestępstwo przypisane R. C. (1) warunkowi temu niewątpliwie odpowiada Sąd Okręgowy, na podstawie wskazanego przepisu, oddał oskarżonego R. C. (1) w okresie próby pod dozór kuratora.

Argumentacja podniesiona przez oskarżyciela publicznego celem zakwestionowania możliwości sformułowania względem M. K. pozytywnej prognozy kryminologicznej, a więc w zamierzeniu mająca doprowadzić do podważenia zasadności obdarzenia go dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, okazała się chybiona. Zważyć należy, że przekonanie sądu o tym, iż orzeczona kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary ma być oparte przede wszystkim na postawie sprawcy, jego właściwościach i warunkach osobistych, dotychczasowym sposobie życia oraz zachowaniu się po popełnieniu przestępstwa (vide A. Zoll, Komentarz do art. 69 Kodeksu karnego, LEX, teza 16), a zatem na elementach prognostycznych, nie zaś, jak chce tego prokurator, na okolicznościach, które były jednymi z głównych wyznaczników niekwestionowanego wymiaru kary zasadniczej. Okoliczność, iż M. K. nie był dotychczas karany (k. 831) w sposób ewidentny wskazuje, że jego postawa nie łączy się w sposób nierozzerwalny ze skłonnością do naruszeń porządku prawnego, zaś popełnione przezeń przestępstwo miało charakter incydentalny. Motywacja, która skłoniła oskarżonego do popełnienia przypisanego mu przestępstwa oraz postawa okazana przezeń w toku postępowania, w tym w szczególności przebywanie przez dłuższy czas poza granicami kraju, sprawiły natomiast, że Sąd Rejonowy słusznie założył, iż dla należytej weryfikacji pozytywnej prognozy kryminologicznej niezbędny jest 5- letni okres próby.

Z apelującym oskarżycielem publicznym należy się natomiast zgodzić w zakresie, w którym sygnalizuje on, iż w postępowaniu pierwszoinstancyjnym doszło do obrazu prawa materialnego, a mianowicie art. 63 § 1 k.k. poprzez niezaliczenie oskarżonym M. K., R. C. (1) i K. M. okresów rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie na poczet kar efektywnie wykonywanych. Kierując się znajdującą zastosowanie w niniejszej sprawie normą wskazanego przepisu, w myśl której na poczet orzeczonej kary podlegającej efektywnemu wykonaniu zalicza się okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, zaokrąglając do pełnego dnia, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny Sąd Okręgowy, na podstawie art. 63 § 1 k.k., zaliczył na poczet orzeczonych wobec oskarżonych kar grzywny okresy ich rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, to jest:

- K. M. od dnia 23 marca 2009 r. (k. 114) do dnia 24 marca 2009 r. (k. 116),

- R. C. (1) od dnia 23 marca 2009 r. (k. 113) do 15 maja 2009 r. (k. 203),

- M. K. od dnia 4 stycznia 2013 r. (k. 623) do 28 lutego 2013 r. (k. 682), uznając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny.

W przekonaniu Sądu II instancji, oskarżyciel publiczny słusznie podniósł również niezasadność pierwszoinstancyjnego założenia, że uiszczenie przez oskarżonych kosztów procesu byłoby dla nich zbyt uciążliwe, niewłaściwie jednak wywodząc przy tym, iż uchybienie to stanowi błąd w ustaleniach faktycznych, nie zaś mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę art. 624 § 1 k.p.k. Wobec okoliczności, iż w toku postępowania nie wyszły na jaw jakiegokolwiek okoliczności uzasadniające uznanie, że uiszczenie przez oskarżonych kosztów byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów bądź też sprzeciwiałoby się względem słuszności Sąd Okręgowy, na podstawie art. 627 k.p.k., zasądził na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych za I instancję od oskarżonych:

- R. C. (1) 220 złotych tytułem opłaty (art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych- tekst jedn. Dz. U.

z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.; dalej: u.o.) oraz wydatki poniesione w sprawie w części go dotyczącej,

- K. M. 220 złotych tytułem opłaty (art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 2 u.o.)  
oraz wydatki poniesione w postępowaniu przed Sądem I instancji w części go dotyczącej,

- M. K. 400 złotych tytułem opłaty (art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 2 u.o.)  
oraz wydatki poniesione w postępowaniu przed Sądem I instancji w części go dotyczącej.

Kierując się względami słuszności płynącymi z niezawinionych przez R. C. (1) uchybień Sądu Rejonowego, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 624

§ 1 k.p.k., częściowo zwolnił wymienionego od kosztów sądowych, na podstawie

art. 636 § 1 k.p.k., zasądając zarazem od niego na rzecz Skarbu Państwa

226,60 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i stwierdzając, że w pozostałej części wydatki ponosi Skarb Państwa.

Z tych wszystkich względów i przy braku przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k., Sąd Okręgowy orzekł, jak w części dyspozytywnej swego wyroku.